

Arrest

nr. 137 468 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 6 mei 2010 en heeft zich een zevende keer vluchteling verklaard op 22 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 11 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 12 september 1987 te Mana Abbichuu, North Showa. U bent van Oromo oorsprong.

*Op 16 april 2010 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) te Brussel. Op 8 oktober 2010 werd u door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend omdat uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten en lidmaatschap van het Oromo Liberation Front (OLF) alsook aangaande uw detentie niet geloofwaardig werden geacht. U ging op 20 oktober 2010 in beroep tegen deze beslissing. Op 27 januari 2011 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) de beslissing van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.*

*Op 2 maart 2011 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ te Brussel. Deze asielaanvraag werd op 22 maart 2011 door de DVZ afgesloten door een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Op 17 mei 2011 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de DVZ te Brussel. Deze asielaanvraag werd op 26 mei 2011 afgesloten door de DVZ door een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Op 23 november 2011 diende u een **vierde asielaanvraag** in bij de DVZ te Brussel. Deze asielaanvraag werd op 20 maart 2012 afgesloten door de DVZ door een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Op 28 januari 2013 diende u een **vijfde asielaanvraag** in bij de DVZ te Brussel. Deze asielaanvraag werd op 18 februari 2013 afgesloten door de DVZ door een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Op 13 juni 2013 diende u een **zesde asielaanvraag** in bij de DVZ te Brussel. Deze asielaanvraag werd op 24 juni 2013 afgesloten door de DVZ door een beslissing tot weigering van inoverwegingname. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. In het kader van deze asielaanvraag legde u een steunbrief van de Union of Oromo Students in Europe (UOSE) voor. Hieromtrent werd opgemerkt dat u deze brief reeds voorlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag en dat het bij gevolg bezwaarlijk om een nieuw element gaat dat een ernstige aanwijzing van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan inhouden.*

*Op 22 september 2014 diende u een **zevende asielaanvraag** in bij de DVZ te Brussel. U verklaarde na uw eerste asielaanvraag nog asiel gevraagd te hebben in Zwitserland en in Duitsland maar telkens teruggestuurd te zijn geweest naar België. U geeft niet aan in tussentijd teruggekeerd te zijn naar Ethiopië. U bevestigde de verklaringen die u bij uw vorige asielaanvragen deed en stelde dat de bedreiging waardoor u uw land van herkomst verlaten hebt nog steeds actueel is. U voegde toe dat u via een vriend vernam dat de politie nog regelmatig naar het huis van uw moeder komt om u te zoeken en dat ze haar bedreigen en intimideren.*

In het kader van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten voor. Twee brieven opgemaakt door dr. Getachew Jigi, voorzitter van de Oromo Parliamentarian Council, 7 foto's genomen tijdens een betoging te Brussel, twee bladzijden foto's van google search afbeeldingen voor 'killed oromo student in ethiopia in 2014', een bundel met een rapport van Amnesty International van 2014 aangaande Oromo en verschillende persartikels aangaande de situatie van Oromo in Ethiopië.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet met name uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Ethiopië omwille van uw lidmaatschap van het OLF, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als

aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U verklaarde van een vriend vernomen te hebben dat de politie u nog regelmatig komt zoeken bij uw moeder thuis en dat ze haar bedreigen en intimideren. U brengt hier verder echter geen enkel verder begin van bewijs naar voor.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Met betrekking tot de nieuwe document die u aanbrengt in het kader van uw huidige asielaanvraag met name de twee brieven van de voorzitter van de Oromo parliamentarians Council, de zeven foto's genomen tijdens een demonstratie te Brussel en het algemene rapport van AI alsook de persartikels, moet worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houdt met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden omdat ze activiteiten in België betreffen en niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten en aangaande uw lidmaatschap van het OLF in uw land van herkomst kunnen herstellen.

Daarenboven dient met betrekking tot bovengenoemde stukken het volgende opgemerkt te worden. Met betrekking tot de **brieven** van de voorzitter van de Oromo Parliamentarian Council verklaarde u zelf dat u deze voorlegde om uw lidmaatschap van de Oromo Student Association aan te tonen (zie punt 17, verklaring meervoudige aanvraag gedaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 20 november 2014, hierna verkl. meerv.). Geen van beide brieven vermelden echter uw lidmaatschap van deze vereniging. Daarenboven werden ze niet opgemaakt door iemand die zich manifesteert als zijnde zelf lid van deze organisatie. Verder wordt in de brieven vooral ingegaan op de algemene situatie in Ethiopië voor Oromo activisten maar wordt er zo goed als geen melding gemaakt van uw persoonlijke situatie. Tot slot kan omtrent de brieven nog opgemerkt worden dat ze een gesolliciteerd karakter hebben en dat de authenticiteit van de brieven onmogelijk nagegaan kan worden. Met betrekking tot de **foto's** van de betoging te Brussel dient opgemerkt te worden dat ook deze een gesolliciteerd karakter hebben en dat noch de omstandigheden waarin ze genomen werden, noch de authenticiteit ervan nagegaan kan worden. Daarenboven dient gesteld te worden dat ze geenszins afdoende zijn om enig voortgezet engagement en activisme van u ten aanzien van de Oromo rechten aan te tonen daar het duidelijk slechts één betoging betreft waarvan u zich overigens zelf de datum niet meer herinnert (zie punt 16 verkl. meerv.). Aangaande de bladzijden foto's van google search, het rapport van Amnesty International en de persartikels dient opgemerkt te worden dat geen van deze documenten op u persoonlijk betrekking hebben. Verder hebben ze hoofdzakelijk betrekking op de repressie van de Ethiopische autoriteiten ten opzichte van Oromo activisten en dissidenten. U toonde echter onvoldoende aan binnen deze categorie te vallen, des te meer daar uw voorgaande verklaringen aangaande uw politiek activisme en uw lidmaatschap van het OLF in Ethiopië en de daaruit voortvloeiende vervolging niet geloofwaardig bleken. Hierdoor kan er in uw hoofde verkeerdelijk sprake zijn van enige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of enig reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing het ‘nieuw karakter’ van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht. Verzoeker laat gelden dat hetgeen hij verklaart tijdens zijn huidige asielaanvraag uiteraard in het verlengde ligt van hetgeen hij heeft verklaard tijdens zijn eerste asielaanvraag. Hij heeft reeds bij de eerste asielaanvraag uiteengezet waarom hij zijn land is ontvlucht en de redenen zijn tot op heden dezelfde, aldus verzoeker, die er voorts op wijst dat hij thans nog aanvullend bewijs verkregen heeft dat zijn asielrelaas ondersteunt en dat aantoonde dat hij wel degelijk vrees voor zijn leven in Ethiopië, zijnde twee brieven neer opgemaakt door dr. G. J., voorzitter van de Oromo Parliamentarian Council, 7 foto's genomen tijdens betogingen in Brussel en tal van artikelen en rapporten die de problemen van de Oromo's in Ethiopië en hun reële vrees voor vervolging in kaart brengen.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken. Hij verwijst naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot.

Dit kan vooreerst wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoeker laat gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen. Er wordt enkel gesteld dat het hier om nieuwe stukken zou gaan die geen verband houden met zijn eerdere asielmotieven. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit een onderzoek ten gronde deed naar deze nieuw aangebrachte stukken en hij evenmin werd gehoord aangaande deze stukken. Hij stelt zich de vraag hoe het Commissariaat-generaal dan zonder meer kan besluiten dat deze stukken geen verband houden met zijn asielrelaas, noch een vrees voor vervolging aannemelijk maken. Zelfs al zouden deze nieuwe stukken geen verband houden met zijn initiële asielrelaas – quod non – dan nog rust er volgens verzoeker een onderzoeksplicht op verwerende partij om na te gaan of deze nieuwe stukken de vrees voor vervolging en de nood aan internationale bescherming al dan niet aanzienlijk groter maken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft echter nagelaten dit te doen. Verzoeker vervolgt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en nationaliteit, noch aan het feit dat hij tot de minderheidsgroep Oromo behoort. Gezien de talrijke door hem aangebrachte stukken die de schrijnende situatie voor Oromo's in Ethiopië in kaart

brengen, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zijn minst een grondig onderzoek dient te voeren naar de nood aan internationale bescherming alvorens onmiddellijk te weigeren zijn asielaanvraag in overweging te nemen. Verzoeker blijft volharden dat zijn nieuwe stukken wel degelijk authentiek zijn en meent dat ze ten gronde onderzocht moeten worden.

Tevens kan worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker bevestigt dat hij achter zijn vorig asielrelaas blijft staan. Hij argumenteert dat het Commissariaat-generaal echter over het hoofd lijkt te zien dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen. Dat zijn moeder nog steeds lastig wordt gevallen omwille van zijn problemen bewijst volgens verzoeker dat hij nog steeds problemen kent met de Ethiopische autoriteiten. Bovendien tonen de twee nieuwe brieven van de voorzitter van de Oromo Parliamentarian Council dat er ernstige problemen zijn voor Oromo's in Ethiopië.

Aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op zijn asielrelaas kan evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, aldus nog verzoeker.

Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting, stellende dat het perfect aannemelijk is dat hij de waarheid spreekt en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de inhoud en de wijze van verkrijging van de documenten reeds ten gronde heeft beoordeeld zonder hem de kans te geven om deze documenten te duiden in een grondig verhoor. Er kan van verwerende partij toch ook een minimum aan medewerking verwacht worden, aldus verzoeker, die in dit verband verwijst naar het boek van het BCHV dd. Juni 2014, *'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure'*, waarvan een uittreksel als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd. Verzoeker is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal *in casu* het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Om deze reden en omdat *in casu* niet werd nagegaan of de overgemaakte stukken 'nieuwe elementen' betreffen, meent verzoeker dat bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst verzoeker erop dat hij een Oromo is, afkomstig uit Ethiopië. Hij heeft vanaf zijn eerste asielaanvraag steeds verklaard problemen te kennen omwille van zijn etnische afkomst en omwille van zijn actieve steun en deelname aan manifestaties voor rechten van Oromo's. Hij blijft volharden in zijn verklaringen lid te zijn van het OLF en stelt dit ook aan te tonen met de nieuwe neergelegde documenten, zoals onder andere zijn deelname aan de betogingen in België. Ook legde hij reeds tal van brieven voor van het *Union of Oromo Students in Europe (UOSE)* waarin zijn problemen bevestigd worden en waarin bevestigd wordt dat hij een politiek profiel heeft. Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk gevaar loopt in zijn land van herkomst. Hij wijst erop dat Oromo Liberation Front (OLF) in Ethiopië wordt gezien als een terroristische partij en dat (vermeende) opposanten tegen de regering het mikpunt van de autoriteiten zijn. Uit het Amnesty-rapport – neergelegd door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag – blijkt dat zij het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties, langdurige detenties zonder aanklacht, gedwongen verwijderingen, herhaaldelijke martelingen en buitengerechtelijke executies. De Ethiopische regering treedt meedogenloos op tegen tegenstanders van de regering of mensen waarvan zij denken dat zij tot de oppositie behoren. Zo proberen de autoriteiten 'politieke ongehoorzaamheid' de kop in te drukken. Uit datzelfde rapport blijkt dat tussen 2011 en 2014 ten minste vijfduizend Oromo's gearresteerd werden vanwege hun (vermeende) vreedzame oppositie tegen de regering. De arrestanten behoren tot alle lagen van de bevolking: studenten, leden van de politieke oppositiepartijen, boeren, leraren, artsen en zakenlui. Ook familieleden van mensen die ervan worden verdacht de regering niet te steunen worden opgepakt. Zij kunnen maanden en zelfs jarenlang vast zitten zonder dat tegen hen een klacht is ingediend. Het merendeel van de mensen op wie de regering het heeft gemunt, wordt ervan verdacht het Oromo Bevrijdingsfront te steunen. Vaak ontbreekt elk bewijs en veel arrestanten zijn nooit

aangeklaagd of berecht. De beschuldiging wordt vooral gebruikt als voorwendsel om mensen op te pakken. Nergens uit deze informatie blijkt dat enkel leidinggevend van Ethiopische oppositiepartijen in ballingschap bij terugkeer naar Ethiopië problemen zouden ondervinden, aldus verzoeker.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel uit het boek 'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielpcedure' van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige zevende asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Ethiopië omwille van zijn lidmaatschap van het OLF.

In 's Raads arrest nr. 55 024 van 27 januari 2011 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaarde Ethiopië te hebben ontvlucht omwille van politieke vervolging als activist voor het OLF. De asielaanvraag werd afgewezen omwille van verzoekers vage verklaringen en onwetendheden, die verzoeker niet ontkent en waarover hij stelt "Dat het eigen aan dissidente partijen is om het geheim en clandestien te houden. Men kent immers alléén maar de namen van de personen die op directe wijze met je werken. Dat dit een kwestie van veiligheid is voor het leven van de beweging. Dat verzoeker niet veel wist van de betrokkenheid van zijn vader bij het OLF omdat zijn vader dit niet wilde meedelen voor de veiligheid van zijn zoon. Dat verzoeker echter niet wilde stil zitten en op eigen wijze bij het OLF werd betrokken. Dat verzoeker de namen van de personen die op directe wijze met hem werken kende. Zijn superieur en de persoon die met hem de actie voerde, deze waren zijn leraar, Johannis en een vriend, Sammi Kebede. Dat het CGVS dit blijkbaar achterhoudt bij het oordelen van de vrees voor vervolging van verzoeker".

3.1.1. Verzoeker is afkomstig uit een politiek actieve familie en is met zijn vaders instemming tot het OLF toegetreden. Ook al verklaarde verzoeker enerzijds dat zijn vader "wou niet dat ik betrokken was bij zulke activiteiten" en dat hij diende te wachten "tot ik oud genoeg was en risico beperkt was" lichtte zijn vader hem in over "Johannis", de activist die verzoeker introduceerde bij het OLF en zijn activiteiten organiseerde (gehoorverslag CGVS, p.6-9). Waar verzoeker er terecht op wijst dat de clandestiene werking van een politieke beweging de kennis van deze organisatie kan verhinderen, dient tevens te worden benadrukt dat de toetreding tot een dergelijke organisatie minstens een doorgedreven individuele motivatie veronderstelt die zich moet uiten in een navenante kennis temeer nu verzoekers politieke engagement voor het OLF de kern uitmaakt van zijn asielaanvraag en de rechtstreekse aanleiding was voor zijn vlucht. Verzoeker maakt evenmin het onderscheid tussen het clandestien opereren naar de buitenwereld toe en toont niet aan dat dit geldt voor de interne werking en organisatie van de partij. Integendeel verklaarde immers zelf dat net omdat het OLF zich niet vrij en publiek kon organiseren, haar interne samenhang van groot belang is voor de partijorganisatie "Het was via elkaar persoonlijk te kennen dat steun aan OLF wordt gegeven (...) De structuur is zo gevormd dat enkel de mensen die elkaar vertrouwen, samen iets organiseren" (gehoorverslag CGVS, p. 5), "Er is geen structuur naar mijn kennis. Er is enkel een activiteit waar de mensen die elkaar vertrouwen samen komen en bepaalde taken uitvoeren in steun van OLF" (gehoorverslag CGVS, p. 8) en "De Oromo activisten kennen elkaar. Inclusief elkaars familie. Als er ooit iemand van één familie opgegroeid, is er steeds iemand die je benadert en alles uitlegt" (gehoorverslag CGVS, p.10). Voor zover verzoeker en zijn familie actief waren voor het OLF, en derhalve deel uitmaakten van deze vertrouwelijke interne structuur, kan het feit dat het OLF een dissidente en clandestiene partij is zijn onwetendheid bezwaarlijk vergoelijken. Verzoeker heeft geen bijzondere kennis van het OLF, toont niet aan zelf actief te zijn noch dat hij uit een politiek actieve familie afstamt. De problemen die daaruit zijn afgeleid kunnen dan ook evenmin overtuigen.

3.1.2. Verzoekers onwetendheid aangaande zijn eigen detentie versterkt de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Voor zover verzoeker "zat drie maanden en twintig dagen vast" (gehoorverslag CGVS, p.14) en hierbij meermaals hardhandig ondervraagd en gefolterd werd, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn detentie in detail kan toelichten. Het is immers redelijk te verwachten dat dergelijke ingrijpende feiten in het geheugen gegrift zouden zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekers verklaringen ook op dit punt over de hele lijn tekortschieten. Dat regelmatig celgenoten uit zijn cel werden gehaald en er anderen in de plaats kwamen, kan verzoekers manifeste onwetendheid niet

vergoelijken, noch dat hij de wachters niet bij hun naam noemde. De Raad ziet niet in dat indien verzoeker ruim drie maanden werd opgesloten in dergelijke dramatische omstandigheden, hem geen namen zijn bijgebleven van wachters en medegevangenen, die hij tijdens zijn opsluiting ongetwijfeld moet hebben opgevangen. Overigens gaat verzoeker eraan voorbij dat hem open vragen gesteld werden en hij aldus de mogelijkheid had om het leven in gevangenschap aannemelijk te maken. Verzoeker biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor de vaagheden in zijn verklaringen, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuithaalt.

3.2. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.3. Verzoeker voert aan "dat het onderzoek, zoals uit de motivering van de bestreden beslissing kan worden gededuceerd, zich beperkt tot het nagaan van de interne samenhang van de verklaringen, zonder dat de verklaringen enigszins worden beoordeeld in het licht van gekende feiten". Verzoeker verwijt verweerder dat hij "laat uitschijnen dat het asielrelaas interne samenhang zou missen" maar "geen grondig onderzoek doet aangaande de verenigbaarheid met de gekende feiten". Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie inzake Ethiopië, met name een "rapport van april 2009" van de "Ethiopian Human Rights Council", het "jaarlijks rapport van de Verenigde Staten, 'Department of State'" en berichtgeving van "het UNHCR" en besluit "Dat deze elementen de verklaringen van verzoeker versterken; Dat op basis van voormelde gegevens het zeer plausibel is dat verzoeker zijn land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van de regering in Ethiopië; Dat de verklaringen, die door verzoeker dienaangaande werden afgelegd, geen afbreuk doen aan voormelde vaststelling".

3.4. De Raad ziet niet in hoe dergelijke algemene informatie de vastgestelde vaagheden en verzoekers onwetendheden zou kunnen weerleggen of vergoelijken, laat staan afbreuk doen aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het geenszins volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verweerder werpt terecht op "dat verzoeker er niet in slaagt de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag". Voor zover het voorgehouden asielrelaas, indien waarachtig, quod non, zou kunnen gekaderd worden in de algemene situatie in Ethiopië, doet dit hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat het in casu omwille van de talrijke vaagheden en onwetendheden, klaarblijkelijk ongeloofwaardig en verzonnen voorkomt. Immers anders besluiten zou ertoe leiden algemeen te stellen dat alle Oromo's in Ethiopië vervolgd worden en nood hebben aan internationale bescherming, wat niet wordt aangetoond, noch kan blijken uit de summier geciteerde paragrafen.

3.5. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas evenmin vitiëren. De Kebele-kaart staft louter verzoekers identiteit, die niet wordt betwist. Wat de steunbrief van UOSE betreft benadrukt de Raad dat dergelijke brieven geen officieel karakter hebben zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en ze aldus niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Verzoeker verklaarde in dit verband "Ik vond de organisatie via sociale assistente van opvangcentrum. Ik contacteerde hen en legde mijn probleem uit. Ze onderzochten het en bevestigden dat ik deze zaken onderging. Ze zegden dat ik hen bij interview CGVS moest contacteren, dat ze steunbrief zouden maken", doch maakt geenszins aannemelijk dat dit stuk steunt op ernstige recherche "Ik weet niet wat ze deden. Ze zegden dat ze het konden onderzoeken of ik de waarheid zei. (...) Ik zei wat er gebeurde, ze begrepen het direct, omdat ik niet de enige ben die dit onderging. Ze schreven daarom de steunbrief" (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit stuk komt dan ook ontegensprekelijk voor als een complaisancestuk gemaakt voor onderhavige procedure.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. (...)"

Inzake verzoekers tweede tot zesde asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken telkenmale een beslissing tot weigering van inoverwegingname. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissingen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4.2. Ter ondersteuning van zijn zevende asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: twee brieven opgemaakt door dr. G.J., voorzitter van de Oromo Parliamentarian Council, 7 foto's genomen tijdens een betoging te Brussel, twee bladzijden foto's van google search afbeeldingen voor 'killed oromo student in ethiopia in 2014', een bundel met een rapport van Amnesty International van 2014 aangaande Oromo en verschillende persartikels aangaande de situatie van Oromo in Ethiopië.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.5.1. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn huidige zevende asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet met name uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Ethiopië omwille van uw lidmaatschap van het OLF, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

U verklaarde van een vriend vernomen te hebben dat de politie u nog regelmatig komt zoeken bij uw moeder thuis en dat ze haar bedreigen en intimideren. U brengt hier verder echter geen enkel verder begin van bewijs naar voor.” Verzoeker onderneemt geen concrete poging om dit onderdeel van de motivering te ontkrachten, doch beperkt zich tot het volharden in zijn bewering dat zijn moeder nog steeds wordt lastiggevallen omwille van zijn problemen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er derhalve niet in slaagt om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

Waar verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het ‘nieuw karakter’ van de door hem aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, kan hij niet worden gevolgd en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot het door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten oordeelt als volgt: *“Met betrekking tot de nieuwe document die u aanbrengt in het kader van uw huidige asielaanvraag met name de twee brieven van de voorzitter van de Oromo parliamentarians Council, de zeven foto's genomen tijdens een demonstratie te Brussel en het algemene rapport van AI alsook de persartikels, moet worden vastgesteld dat deze stukken inhoudelijk geen verband houdt met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden omdat ze activiteiten in België betreffen en niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten en aangaande uw lidmaatschap van het OLF in uw land van herkomst kunnen herstellen.*

*Daarenboven dient met betrekking tot bovengenoemde stukken het volgende opgemerkt te worden. Met betrekking tot de **brieven** van de voorzitter van de Oromo Parliamentarian Council verklaarde u zelf dat u deze voorlegde om uw lidmaatschap van de Oromo Student Association aan te tonen (zie punt 17, verklaring meervoudige aanvraag gedaan voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 20 november 2014, hierna verkl. meerv.). Geen van beide brieven vermelden echter uw lidmaatschap van deze vereniging. Daarenboven werden ze niet opgemaakt door iemand die zich manifesteert als zijnde zelf lid van deze organisatie. Verder wordt in de brieven vooral ingegaan op de algemene situatie in Ethiopië voor Oromo activisten maar wordt er zo goed als geen melding gemaakt van uw persoonlijke situatie. Tot slot kan omtrent de brieven nog opgemerkt worden dat ze een gesolliciteerd karakter hebben en dat de authenticiteit van de brieven onmogelijk nagegaan kan worden. Met betrekking tot de **foto's** van de betoging te Brussel dient opgemerkt te worden dat ook deze een gesolliciteerd karakter hebben en dat noch de omstandigheden waarin ze genomen werden, noch de authenticiteit ervan nagegaan kan worden. Daarenboven dient gesteld te worden dat ze geenszins afdoende zijn om enig voortgezet engagement en activisme van u ten aanzien van de Oromo rechten aan te tonen daar het duidelijk slechts één betoging betreft waarvan u zich overigens zelf de datum niet meer herinnert (zie punt 16 verkl. meerv.). Aangaande de bladzijden foto's van google search, het rapport van Amnesty International en de persartikels dient opgemerkt te worden dat geen van deze documenten op u persoonlijk betrekking hebben. Verder hebben ze hoofdzakelijk betrekking op de repressie van de Ethiopische autoriteiten ten opzichte van Oromo activisten en dissidenten. U toonde echter onvoldoende aan binnen deze categorie te vallen, des te meer daar uw voorgaande verklaringen aangaande uw politiek activisme en uw lidmaatschap van het OLF in Ethiopië en de daaruit voortvloeiende vervolging niet geloofwaardig bleken. Hierdoor kan er in uw hoofde verkeerdelijk sprake zijn van enige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of enig reëel risico op het lijden van*

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië.”

Verzoeker tracht, verwijzende naar hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Hij argumenteert in dit verband dat *in casu* in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen, doch enkel wordt gesteld dat het hier om nieuwe stukken zou gaan die geen verband houden met zijn eerdere asielmotieven, dat zelfs al zouden deze nieuwe stukken geen verband houden met zijn initiële asielaanvraag – quod non – er dan nog een onderzoeksplicht rust op verwerende partij om na te gaan of deze nieuwe stukken de vrees voor vervolging en de nood aan internationale bescherming al dan niet aanzienlijk groter maken, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gelet op de door hem aangebrachte stukken die de schrijvende situatie voor Oromo's in Ethiopië in kaart brengen op zijn minst een grondig onderzoek dient te voeren naar de nood aan internationale bescherming alvorens onmiddellijk te weigeren zijn asielaanvraag in overweging te nemen, dat zijn nieuwe stukken wel degelijk authentiek zijn en ten gronde onderzocht moeten worden, dat in deze derhalve wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielaanvraag, doch niet louter de voortzetting ervan vormen aangezien het bewijs betreft dat hij nog steeds problemen kent met de Ethiopische autoriteiten, en dat aangezien de nieuwe elementen betrekking hebben op zijn asielaanvraag, het wel degelijk nieuwe elementen betreffen die de essentie van zijn asielaanvraag uitmaken, en de commissaris-generaal in het kader van zijn prima facie-beoordeling dus niet met stellige zekerheid kan beweren dat de nieuwe documenten geen verband met zijn persoon aantonen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke op generlei wijze worden ontkracht door verzoeker, die zich immers in wezen beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in zijn relaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het verwijzen naar door hem neergelegde documenten betreffende de repressie ten opzichte van Oromo activisten en dissidenten, profiel welk verzoeker echter niet aannemelijk heeft gemaakt zodat op basis van deze algemene informatie niet kan besloten worden tot het bestaan in hoofde van verzoeker van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar de eerder door hem neergelegde brieven van het UOSE, benadrukt de Raad dat deze documenten reeds werden beoordeeld in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Aan de overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan nog worden toegevoegd dat met betrekking tot asielaanvragen mede gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) een bijzondere bewijslast geldt. Enerzijds moet verzoeker een uitgebreid, gedetailleerd en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging (zie UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004, Procedural aspects) ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene (standpunt UNHCR geciteerd in: *United Kingdom, Court of Appeal, Danian versus Secretary of State for the Home Department*, 28 oktober 1999, IJRL, 2000, 650-651) (RvV 12 oktober 2007, nr. 2578; VB/05- 0443/E655 van 2 februari 2006). Daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten stond, kan er rekening houdend met zijn profiel en achtergrond, redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Ethiopische autoriteiten zijn handelingen na zijn vertrek uit Ethiopië niet op de voet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn, overigens uitermate beperkte, acties in België. Verzoeker brengt met de brieven van de

voorzitter van de Oromo Parliamentarian Council en de foto's van een betoging in Brussel geen concrete elementen bij die het tegendeel zouden aantonen.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden gedeelde bewijslast, merkt de Raad nog op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

2.5.2. In zoverre verzoeker nog laakt dat hij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werd gehoord omtrent de door hem nieuw bijgebrachte documenten, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers zevende asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen

worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.*" Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een zevende asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een

onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn zevende asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn zevende asielaanvraag.

2.5.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekers verklaringen en het door hem bijgebrachte documenten vermogen immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde uittreksels uit het boek *'Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure'* van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat.

2.6. Waar verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielerzoeker in overweging te nemen indien er nieuw elementen aan de orde zijn of door de asielerzoeker zijn voorgelegd die *"de kans aanzienlijk groter maken"* dat de asielerzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen *"de kans aanzienlijk groter maken"*, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers zevende asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS